

[Ragnhild Andersen.]

grænser, så er der her tale om en betydelig sejr for folke- og invalidepensionisterne ud over landet og tillige om en betydelig sejr for kommunisterne her i tinget, som år efter år utrættelig er gået til kamp mod de urimelige zonegrænser og for fuld ophævelse af forskelsbehandlingen af pensionisterne.

Jeg siger dette, fordi alle partier jo, som vi også har hørt det i dag, nu op til valget vil søge at tage æren for dette fremskridt i dansk sociallovgivning. Men sandheden er jo den, at zonegrænsernes bortfald kunne have været gennemført, hvis de forskellige partier havde haft den samme vilje dertil, som de i dag har evne til at udtale sig om netop deres fortjeneste ved gennemførelsen af zonegrænsernes bortfald. Trods løfter og megen snak har de samme partier ikke villet afskaffe zonegrænserne, de har ikke villet betale prisen derfor. Det ses jo allerbedst af, at de år efter år i denne sal har rejst sig fra deres stolesæder og stemt imod de kommunistiske forslag om fuld ophævelse af zonegrænserne. Det gjorde de, da loven om folkepension blev vedtaget, og det gjorde de så sent som i sidste samling. I denne omgang, få uger før valget og før vælgernes dom, var det ikke længere muligt for partierne at komme uden om en klar stillingtagen til dette spørgsmål.

Det kommunistiske lovforslag lå på folketingets bord den dag, tinget åbnede, den 4. oktober, og det indeholdt netop forslag om fuld ophævelse af zonegrænserne, om forhøjelse af pensionerne i det hele taget, og om nedsættelse af tilgangsalderen. Få uger i forvejen havde en enig folkepensionistkongres på ny rejst krav over for regeringen og tinget om fjernelse af forskelsbehandlingen, så pensionerne i lighed med andre ydelser og andre pensioner blev ens for hele landet.

Under disse omstændigheder — med kommunisterne som drivkraft, vil jeg gerne understrege — kunne man naturligvis vanskeligt komme uden om en betydelig indrømmelse i spørgsmålet om zonegrænserne. Man kunne jo sige til os kommunister: når vi nu hilser zonegrænsernes fald som et betydeligt fremskridt og som en sejr for vor politik, hvorfor erklærer vi os da ikke tilfredse med, at det sker i løbet af de kommende 2½ år, og at man altså standser op

herved? Hvorfor indskrænker vi os så ikke til at stemme derfor og erkende, at det er godt nok? Nej, det gør vi ikke, fordi vi, som vi sagde ved fremsættelsen af vort selvstændige forslag den 4. oktober, finder, at der hører mere til: ikke alene bør grænserne ophæves, men de bør ophæves med det samme, og pensionerne bør oven i købet forhøjes, sådan at alle kan føle og fornemme, at de har fået en mærkbar del af den velstandsforøgelse, der tales så meget om.

Af det materiale, som ledsager betænkningen, fremgår det, at 360 000 folkepensionister ikke har nogen som helst indtægt ved siden af deres folkepension; medens 57 000 pensionister har lidt indtægt, men dog så lidt, at de ikke overgår til mindstepensionen, hvad man jo gør ved en vis indtægt, en indtægt på omkring 9 000 kr. Mindstepensionen oppebæres af 85 000 ældre her i landet. Af de 360 000 mindstbemidlede pensionister bor de 90 000 i hovedstaden, 130 000 i købstæderne og 140 000 i landkommuner. Zonegrænsernes bortfald vil ifølge udvalgets ændringsforslag først hæve landkommunernes alt for lave satser og derefter købstædernes op til hovedstadens takst. Hovedstadspensionerne vil ifølge forslaget imidlertid kun stige én gang, pr. 1. april 1961, og det kun med 9 kr. månedlig for ægtepar og 6 kr. for enlige. I dette beløb ligger der faktisk ingen forhøjelse, ingen forbedring til hovedstadens pensionister. Beløbet giver kun lige dækning for de 8 kr., man tog fra ægteparrene, og de 5 kr., man fratog de enlige pr. 1. oktober i år; det vil ses, at taksten ligger 1 kr. højere.

Købstædernes pensionister vil i første omgang heller ikke få stort mere i pension, end de havde før 1. oktober i år. Men når man nu taler så meget om, at de ældre skal have del i velstanden, må det også betyde, at der sker en mærkbar forhøjelse i pensionerne, samtidig med at zonegrænserne slettes.

Vore ændringsforslag går derfor ud på, at folkepensionens grundbeløb allerede fra 1. januar 1961 gøres ens i hele landet, og at det forhøjes, således at det bliver 720 kr. højere end gældende takst for ægtepar i hovedstaden og 480 kr. højere end taksten for enlige i hovedstaden, d. v. s. en forbedring for hovedstadspensionister på 60 kr. om måneden for ægtepar og 40 kr. for